

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Buck, J.D. **Simbolismul francmasoneriei sau Masoneria
mistică și marile misterii ale Antichității** / J.D. Buck; trad. din
lb. engleză: Walter Fotescu. - București: Herald, 2019

ISBN 978-973-111-713-3

I. Fotescu, Walter (trad.)
061.236.6

J.D. BUCK, M.D., F.T.S., S.R. 32*

*Symbolism of Freemasonry or Mystic Masonry
and the Greater Mysteries of Antiquity*

Third Edition

Copyright © 1925 by Regan Publishing Corporation

JIRAH DEWEY BUCK

Simbolismul francmasoneriei
sau
Masoneria mistică și
marile misterii ale Antichității

Cuvânt înainte și note de
VASILE ZECHERU

Traducere din limba engleză de
WALTER FOTESCU

EDITURA HERALD
București

CUPRINS

Cuvânt-înainte la ediția românească	7
I. Autorul și izvoarele sale de inspirație	7
II. Structura și conținutul lucrării	17
III. În loc de concluzii	26
Jirah Dewey Buck – un mason militant	30
Prefață la ediția a doua	39
Prefață la ediția a treia – Symbolism	42
Lista ilustrațiilor	44
INTRODUCERE	45
I PRINCIPII DE EDUCAȚIE ȘI ETICĂ	63
II GENIUL FRANCMASONERIEI	80
III GENIUL FRANCMASONERIEI (continuare)	93
IV DOCTRINA SECRETĂ	120
V DOCTRINA SECRETĂ – Știință și religie	142
VI DOCTRINA SECRETĂ – Natura înșeptită a Omului	157
VII SEMNUL MAESTRULUI	185
VIII MAREA LOJĂ	193
IX O SCHIȚĂ A SIMBOLISMULUI	209
X CONCLUZIE	221

CAPITOLUL I

PRINCIPII DE EDUCAȚIE ȘI ETICĂ

*Și aceasta spre a ne umple de respect față de om,
De înțelegere pentru meritele sale trecătoare,
Cu dorința de a-i pune în lumină firea adevărată
Și a-i asigura rangul și locul cuvenit.
Câtă vreme toate acestea tind să se-nalțe, progresul
Este Legea vieții; omul încă nu este Om,
Și nu voi socoti că scopul său este slujit,
Țelul său atins și puterile sale dovedite îndeajuns,
Când doar ici-colo câte o stea risipește întunericul,
Când doar ici-colo câte o minte semeață
Își domină semenii prosternați; când luminătorii cerului
Se ivesc deodată spre deznădejdea nopții,
Când omenirea întregă e în desăvârșire deopotrivă,
Egală în puterile-i depline; atunci și doar atunci,
Zic eu, începe copilăria universală a omului.*

ROBERT BROWNING, *Paracelsus*

Atâta vreme cât simpla luptă pentru existență consumă, așa cum se întâmplă în prezent, cea mai mare parte a energiei, timpului și oportunităților unui om, el nu va descoperi niciodată adevărata semnificație a umanității sau scopul existenței omenești. Aceasta se poate deduce fie și numai din evoluția fizică, din studiul creierului omenesc, în care o porțiune tot mai mare de substanță cenușie este eliberată de funcțiile care țin de conservarea structurii fizice, fiind în mod evident concepută pentru utilizări diferite și mai înalte. Doar activitățile intelectuale, conectate cu planul fizic, cu întreținerea și plăcerea vieții,

nu vor explica filosofia dezvoltării cerebrale. Acesta este în mare măsură motivul pentru care funcțiile encefalului sunt atât de puțin cunoscute în prezent. În om există puteri latente și capacități aproape infinite, la care el abia dacă a visat până acum. Nici timpul liber și cultivarea intelectuală nu vor dezvălui singure aceste puteri. Numai printr-o filosofie completă a întregii naturi a omului și a capacităților și destinului sufletului omenesc, suplimentată cu utilizarea unei astfel de cunoașteri, omul va intra în cele din urmă în posesia dreptului său din naștere și din această „pruncie generală” – cum se exprimă Browning – începe călătoria de la umanitatea reală la perfecțiune.

În momentul de față, două condiții se opun fără echivoc unei astfel de realizări: în primul rând anarhia și confuzia, care sunt rezultatul egoismului în toate relațiile sociale. Situația aceasta poate fi depășită într-un singur mod, anume prin recunoașterea fraternității absolute a omului, nu ca o teorie, o datorie religioasă sau o simplă chestiune de sentiment, ci ca un fapt în natură, o lege universală și divină, pentru a cărei încălcare omenirea suferă în prezent pedeapsa existenței acestor condiții.

A doua condiție, care a dat naștere „confuziei printre lucrători” în construirea templului social și a locuințelor individuale ale oamenilor, este reprezentată de falsele idealuri, metodele ineficiente de educație și ignorarea aproape totală a existenței și naturii sufletului. Rezultatul ignoranței se poate vedea în faptul că niciun individ dintr-un milion – care are atât răgaz, cât și oportunitate – nu face vreun progres real în evoluția puterilor superioare sau conștientizează măcar faptul că este un suflet viu. Bătrânețea este plină nu doar de infirmități, ci și de nenumărate suferințe. Nici măcar unul dintr-un milion nu poate spune odată cu poetul:

„Amurgul vieții îmi dă cunoaștere mistică,
Iar întâmplările ce vor să vină își aruncă umbrele
înainte.”¹

În majoritatea cazurilor, vârstnicii privesc moartea cu nesiguranță sau cu frică ori ca pe o eliberare binecuvântată de suferințe și neazuri. Viața este astfel suportată ca un rău necesar, iar indivizii o consideră adesea un eșec și nu un succes. Deseori noi concepem ceea ce ar trebui să fie viața pornind de la multele noastre eșecuri. Ceea ce ar putea ea să fie este perceput vag din intuițiile sufletului, pe care luptele și egoismul existenței nu au reușit să-l distrugă cu totul.

Lucrurile acestea nu ar trebui să fie așa, nici nu este necesar să fie așa pe mai departe, dacă oameni sinceri – bărbați și femei – ar căuta cu sârguință în primul rând cauza tuturor relelor noastre, iar în al doilea rând, un remediu suficient pentru această cauză a relelor. Remediu acesta trebuie căutat în primul rând în cunoaștere, iar în al doilea rând, în servirea adevărului. Să examinăm acum ceva mai în detaliu unele dintre condițiile de pe urma cărora suferim.

Prezentul este desemnat cu mândrie ca epoca științei. Arta tiparului, puterea aburului și a electricității în știința aplicată, conservarea și corelarea energiei și teoria evoluției în știința speculativă, cu detaliile rezultate, constituie partea cea mai mare a descoperirilor noastre reale. O singură mașină este construită să facă munca mai multor oameni, în timp ce muncitorii care au fost astfel înlocuiți nu profită în mod adecvat de această invenție mecanică. Cei care lucrează cu mâinile nu mai sunt artizani, ci îndeobște mașini, fiind necesari în diverse operațiuni mărunte pentru care nu s-a inventat încă nicio mașină. Truda claselor mun-

¹ Versurile fac parte din poemul *Lochiel's Warning*, de Thomas Campbell (1777-1844). (N. tr.)

citoare este astfel redusă la o corvoadă de rutină, fără speranță de progres și, prin urmare, fără niciun alt stimulent decât traiul de pe o zi pe alta. Un articol manufacturat, care atunci când este finalizat servește adesea mai mult la a nutri extravaganța și luxul decât la a satisface o necesitate, trece prin multe mâini înainte de a fi terminat. Chiar și așa, muncitorul se bucură să slujească, fiindcă inactivitatea înseamnă foamete, iar armata șomerilor este în permanentă creștere. Ocupația lucrătorului de rând este și mai precară decât cea a mecanicului sau a artizanului. Este, oare, de mirare atunci că în vremuri de nesiguranță financiară – când mii de muncitori sunt șomeri și amenințați de foamete, incapabili să înțeleagă cauzele reale ale suferinței lor, în mod firesc invidioși pe cei care au parte de toate plăcerile vieții și știind că undeva *ceva* este fundamental greșit, de vreme ce produce toată această inegalitate și nedreptate – indivizii se coalescează pentru a-și asigura prin forță ceea ce consideră că sunt drepturile lor?

Dar toate acestea privesc doar existența fizică, deși efectele lor se văd la toate nivelurile vieții. În ceea ce privește știința omului și tot ce se leagă de originea, natura și destinul său, individual sau colectiv, nici știința, nici religia nu ne-au învățat nimic. Știința ne-a dat sloganul „supraviețuirea celui mai adaptat“, simplă parafrază științifică a motoului baronilor prădalnici: „Ia cine are puterea și păstrează cine poate“. În întreprinderile vieții, rezultatul se poate reduce la un singur cuvânt: concurență. În manufactură, comerț, în toate profesiunile – chiar și în cea clericală –, în școli, pretutindeni, concurența, rivalitatea și „supraviețuirea celui mai adaptat“.

„Și aceasta spre a ne umple de respect față de om,
De înțelegere pentru meritele sale trecătoare,

Cu dorința de a-i pune în lumină firea adevărată
Și a-i asigura rangul și locul cuvenit.”

Până acum laudata noastră civilizație este, la o scară gigantică, un car al lui *Jagannatha*, ce zdrobește capete și inimi la fel de implacabil ca și idolul de lemn al fraților noștri păgâni, numai că, în stil american, noi ucidem în masă.

Nu sunt, oare, aproape toate energiile și activitățile vieții dirijate spre planul fizic și cheltuite aici? Și, oare, nu s-a intensificat pentru cei mai mulți lupta pentru existență, în pofida laudatului nostru progres, laudatei noastre științe și civilizației creștine?

Nu avem nici timpul, nici energia, nici dispoziția să descoperim adevărata semnificație și scopul vieții, deoarece toate energiile noastre sunt absorbite în simpla menținere a existenței.

„Ah! Puțină plăcere ne oferă existența,
Când singura dovadă că trăim este teama că vom muri.”¹

Dacă nu ar fi existat niciodată o cunoaștere reală a naturii sufletului și destinului omului, condiția noastră actuală ar fi cu totul lamentabilă; dar, odată ce s-a demonstrat că această cunoaștere a existat cândva, că a fost mai întâi degradată prin egoism și apoi pierdută prin intrigi, că timp de secole preoți intriganți, dintre care mulți nu ar fi făcut cinste nici măcar unei spânzurători, dar au fost canonizați ca sfinți, și-au dat toată silința să priveze omenirea de această cunoaștere, ce va spune un umanitar? Va predica Fraternitatea universală și toleranța, iar concomitent va

¹ Versurile fac parte din poemul *It Snows* al scriitoarei americane Sarah Josepha Buell Hale (1788–1879). (*N. tr.*)

căuta să se răzbune pe preoțime? De o mie de ori, nu! Mai degrabă să-i lăsăm pe preoți și proletariatul să-și rezolve problemele lor și să-și vadă de drumul lor, iar noi să ne străduim să recuperăm *cunoașterea pierdută*, iar, odată recuperată, s-o punem în întregime în serviciul umanității.

Cel mai încurajator semn al vremurilor este lucrarea umanitară înfăptuită de mii de oameni bine intenționați, conștienți de relele existente și dornici să scape de ele. În foarte multe situații însă, rezultatele obținute nu sunt nicidecum pe măsura energiei depuse sau a sacrificiilor făcute, căci virtutea sacrificiului de sine nu este întru totul necunoscută creștinătății. Însă în foarte multe cazuri aceste eforturi umanitare seamănă cu încercarea de a dezrădăcina un arbore upas, care, dacă este tăiat în fiecare zi, crește din nou până dimineața. Întemnițăm și executăm criminali, dar criminalitatea nu se reduce nicăieri. Îi izolăm și îi „tratăm” pe nebuni, dar nebunia este în continuă creștere. Construim aziluri pentru orfani, bolnavi și vârstnici, și bine facem; dar numărul orfanilor și al bolnavilor, mizeria și sărăcia vârstnicilor nu se reduc în niciun fel. A fost nevoie de o perioadă ca să înțelegem că societatea este complet nedreaptă sau că se întâmplă ceva radical greșit cu toate metodele noastre. În ansamblu, toate profiturile datorate descoperirilor științifice și mașinilor care economisesc forța de muncă trebuie returnate criminalilor și nevoiașilor. Singurul rezultat cu care ne putem mândri este creșterea numărului de milionari; iar acești milionari, constituiți într-o clasă, în loc să reprezinte rodul unei evoluții superioare sunt, aproape fără excepție, floarea unei civilizații a concurenței și egoismului. Ei au creat o aristocrație a bogăției, cel mai adesea prin furturi și jocuri de noroc, și determină criteriul a ceea ce se numește „societatea bună” – o etalare de extravaganță și afectare vulgară.

Care este, de fapt, problema cu mult-lăudata noastră civilizație? Răspunsul este ignoranța și egoismul, acestea sunt rezultatul „păcatului separării”.

Dacă problemele expuse au consecințe în afacerile noastre sociale și politice cu tot progresul științific și în fața lăudatei noastre „civilizații creștine”, oare stăm mai bine pe tărâmul intelectual sau în domeniul educațional? Să vedem.

Una dintre primele lecții care i se predau copilului la școală este concurența. Fiecărui copil i se inculcă de la o vârstă fragedă ideea că trebuie să fie în fruntea clasei și este în permanență incitat s-o ia înaintea colegilor. Mulți tineri care absolvă instituții umaniste și câștigă premii pentru competență sau învățătură sunt epave mintale pentru tot restul vieții. Nici subiectele predate sau domeniile de învățătură însușite nu-i sunt studentului de mare utilitate practică mai târziu în viață. Formația tehnică dobândită este de multe ori utilă în așa-numitele profesii erudite, dar cel mai adesea ea rămâne nefolosită în meseriile obișnuite și rareori servește scopului de a deschide magistralele superioare ale cunoașterii sau de a-l pune pe individ în posesia unei autentice cunoașteri de sine.

Herbert Spencer menționează cinci obiective care trebuie atinse în educația copiilor: educația care pregătește pentru autoconservare directă, cea care pregătește pentru autoconservare indirectă, cea care pregătește pentru îndatoririle de părinte, cea care pregătește pentru calitatea de cetățean și cea care pregătește pentru diverse rafinamente ale vieții. Aceste obiective, expuse de unul dintre cei mai profunzi scriitori ai prezentului, pot fi considerate ca aparținând autoconservării și „succesului” în viață; prin implicație, ultimul obiectiv poate avea o orientare socială, dar nu este nici măcar menționată o cunoaștere superioară, des-

tinată să-l pună pe om în posesia adevăratelor sale puteri și să promoveze evoluția sufletului.

Începând din copilărie, cu toată învățătura noastră religioasă și cu recompensele religioase privind viața de apoi, ni se spune să căutăm asiduu mântuirea sufletului, și aceasta în fața afirmației că o foarte mare parte a omenirii va fi în cele din urmă pierdută sau condamnată pentru vecie! Știința completează imaginea, încercând să demonstreze că lupta pentru existență este o condiție necesară pentru orice fel de ameliorare și că numai dinții cei mai ascuțiți și ghearele cele mai lungi pot să supraviețuiască. Prin urmare, idealul susținut atât de știință, cât și de religie este egoismul. Autoconservarea este considerată „legea fundamentală a vieții”. Rezultatul este materialismul, în sensul cel mai strict și mai larg, și acesta a paralizat, acolo unde nu a distrus complet, toate idealurile superioare.

Nu este rezonabil să presupunem că, dacă am poseda cunoașterea reală, ne-am putea controla acțiunile și modela viața, în așa fel încât să evităm capcanele ignoranței și să ne încadrăm pe linia unei evoluții superioare? Religia oferă credință, cu un sistem de recompense și pedepse, și însuflă caritatea, care este cel mai adesea interpretată ca dăruirea de pomeni; dar religia nu ne dă cunoaștere. Știința oferă o teorie sau o ipoteză de lucru, dar nici ea nu ne dă cunoaștere. Atâta timp cât este nevoie de toată energia noastră pentru simpla menținere a existenței în planul fizic și ca să-i ajutăm pe cei care nu pot să facă nici măcar atât, neajutorați, avem puține ocazii să căutăm lucrurile superioare.

Sistemul complicat în care lucrăm este rezultatul multor secole de ignoranță și superstiții și a multe generații de ticăloșie, iar aceste rezultate nu pot fi schimbate de la o zi la alta. Multe dintre instituțiile noastre moderne, pline până la refuz de abuzuri și nedreptăți, sunt totuși

atât de adânc înrădăcinate, încât vor trebui să își rezolve singure problemele implicând foarte multă suferință, durere și, probabil, fărâdelege și vărsare de sânge. Acest proces nu este *necesar*, dar ar fi imposibil să convingem dintr-odată un număr suficient de indivizi care sunt implicați în aceste instituții de cauza reală a tuturor nenorocirilor noastre și, în același timp, să-i determinăm să coopereze dintr-odată la eliminarea cauzei lor. Nu putem spera așa ceva, din cauza necredinței universale în existența remedului propus; drept urmare, justiția punitivă va trebui să obțină propriile rezultate.

Este cu adevărat necesar ca omenirea să rămână veșnic în ignoranță, să repete la nesfârșit aceleași aberații și să atragă pedeapsa pe care am invocat-o?

În paginile care urmează au fost puse în evidență două surse de cunoaștere, masoneria și filosofia, și s-a arătat că ele provin, direct sau indirect, din misteriiile Antichității. Fraternitatea absolută a omului este baza întregii etici, iar marea republică este statul ideal. Dacă aceste concepte ar fi acceptate și urmate, ar rezulta timp, oportunitate și puterea de a înțelege problemele mai profunde ale originii, naturii și destinului omului. „Omul încă nu este om.” Ce poate și ce ar trebui să fie omul, în condiții favorabile, nici chiar în vise nu ne este relevat decât foarte rar. Niciodată nu clădim dincolo de idealurile noastre. De obicei rămânem mai prejos de ele.

În aproape fiecare comunitate există câteva persoane pentru care lupta pentru existență este redusă la minimum; și, fără îndoială, cele mai multe din acest cerc restrâns de persoane sunt femei. Având o situație materială bună sau asigurându-li-se toate cele necesare, au, într-adevăr, timp pentru studiu și autoperfecționare; și multe dintre ele se angajează, mai mult sau mai puțin, în opere de caritate. Dar, neavând un ideal mai înalt decât obținerea meri-

telor carității, mulțumirea de sine pe care o aduce această activitate și nicio cunoaștere reală a naturii sufletului și a legilor evoluției sale superioare, aceste femei irosesc oportunitatea în lux și autoindulgență, pe care o consideră justificată prin tributul pe care l-au plătit deja carității. Consecința este că ele sunt de obicei consumate de *plictis* și sunt la fel de instabile ca apa, în căutarea unei noi senzații sau a unei noi emoții.

Dacă majoritatea din acest grup este formată din femei care determină standardele și uzanțele în ceea ce se numește „societate”, idealurile partenerilor lor bărbați sunt cu mult mai jos decât ale lor, iar bărbații sunt salvați de *plictis* prin diversitatea de la Club Life sau prin necesitățile afacerilor. Muncitorul de rând, care are permanent de lucru, este adesea mai puțin nefericit decât acești fii și fiice ale norocului, care în general își pierd toată pofta de a trăi, a căror bătrânețe este plină de regrete după tinerețea dispărută și ale căror vieți sunt frecvent retezate de parază, atunci când nu degenerază în imbecilitate. Faptul că un număr tot mai mare de membri ai acestei clase favorizate își consacră timpul, energia și banii ameliorării condiției maselor este unul dintre cele mai încurajatoare semne ale timpului. Dacă reîncarnarea este adevărată, acești servitori ai umanității își creează un depozit de *karma* pozitivă, care este literalmente o „comoară în ceruri” și care inevitabil trebuie să le asigure oportunități și mai extinse și o și mai mare putere de a face bine într-o altă viață; iar, lucrul cel mai bun, ei își dezvoltă percepțiile spirituale superioare. Nimic nu ascunde mai eficient Sinele superior din om ca egoismul și din acest motiv atât de puțini oameni posedă percepția directă conform căreia ceea ce este adevărat este Adevărat, iar ceea ce este fals este Fals.

Mult timp a existat o convingere larg răspândită și tot mai accentuată că educația se va dovedi un panaceu pentru toate relele noastre și, dacă am putea începe cu educarea celor tineri și să-i pregătim pe copii, am reuși în cele din urmă să reformăm societatea, chiar dacă acești copii ar proveni dintr-o familie depravată. Faptul că „trebuie să educăm sau să pierim” conține, fără îndoială, un mare adevăr; dar zicala aceasta este compensată de o alta: „Educația nu poate să repare defectele din naștere”. Încă nu înțelegem ce este educația reală, cum și când trebuie să înceapă și la ce ne putem aștepta să realizeze ea în cele mai favorabile împrejurări. Aforismul conform căruia este nevoie de cel puțin trei generații pentru a crea un gentleman conține un adevăr, deși criteriul după care apreciem un adevărat gentleman poate fi nesigur sau inefficient. Și, din nou, o altă zicală, care spune că educația unui copil trebuie să înceapă cu cel puțin nouă luni înainte de naștere, dovedește că existența influențelor și condițiilor prenatale este cel puțin recunoscută. Dar în această din urmă privință, cea a mediului mamei în timpul gestației, vechii greci știau cu mult mai mult decât noi și au promulgat legi care să împiedice ca diformitatea fizică să se propage sau chiar să fie văzută. Rezultatul a fost o simetrie fizică așa cum lumea doar rareori a văzut.

Acum, dat fiind faptul că toate aceste probleme sunt studiate în lumina reîncarnării, majoritatea obscurităților dispar. Un astfel de studiu ne învață ce este Eul, ce anume este determinat de ereditate și care sunt posesiunile individuale și inalienabile ale Eului însuși. Ne învață cum, printr-o lege la fel de implacabilă ca aceea a gravitației, fiindcă este întotdeauna absolut justă și la fel de inflexibilă ca destinul, *karma* copilului se asociază cu *karma* părinților, fie pe temeiul virtuții, fie al viciului. Dacă atât viciul, cât și virtutea aderă la Eu ca rezultat al tuturor existențelor ante-